

František Fekete - kurátorské portfolio

*1993 Košice, žije a pracuje v Praze

vzdělání:

2015-2020, MgA. Centrum audiovizuálních studií, Filmová a televizní fakulta Akademie múzických umění v Praze

2017, Aalto University, Department of Film, Television and Scenography, Helsinki

2012-2015, BcA. Západočeská univerzita, Fakulta umění a designu, ateliér Mileny Dopitové

2006-2012, Gymnázium Na Vítězné pláni v Praze

pracovní zkušenosti:

2021, kurátor, FAMUFEST

od 2020, produkční, tranzit.cz, Praha

2018-2020, produkční, galerie 35m2, Praha

2019-2020, kurátor, Galerie Akademie výtvarných umění v Praze

2018-2019, technický asistent, CAS FAMU, Praha

2016, kurátor, FAMUFEST

od 2015, kurátor, galerie 35m2, Praha

od 2015, autor textů pro Artlist.cz

od 2014, externí recenzent pro Artalk.cz

2013-2015, spoluzakladatel a kurátor, galerie Vestředu, Plzeň

kurátorské výstavy a texty

samostatné výstavy (výběr)

2016 - 2020: Marie Tomanová, David Střeleček & Šimon Levitner, New Aliens, Šimon Kadlčák, Nik Timková, Namor Ynrobyv, Max Dvořák, Richard Nikl, Lea Petříková, Martin Lukáč, David Krňanský & Julius Reichel), galerie 35m2

2020, Dominik Gajarský - Planaria (online)

2015, Václav Sika - CoolPainting, galerie Sam83, Česká Bříza

kolektivní výstavy:

2020, O autorském tichu (Radim Labuda, Jan Mlčoch, Michal Pěchouček, Janka Vidová), GAVU Praha

2020, Visions of Inner Trembling (Josefina Klimentová, Vanda Kovaříková, Ondřej Petřík, Samuel Stano, Zdena Strobachová), GAVU Praha

2020, Vyňato ze smutné pomíjivosti (Stanislava Karbušická, Jiří Pitrmuc, Iveta Zochová), GAVU Praha

2017, TBA, Dům umění města Brna

2016, Re: Famufest 2016 (s Oskarem Helcelem), FAMUFEST, off-site (air-bnb byt na Veletržní ulici, Praha 7)

publikované texty (výběr):

2020, Mysterium Tremendum na zahradě galerie, Artalk.cz

2020, Pochybnost, kulturní magazín Pižmo, č.41

2015-2020, texty pro Artlist.cz

2018, kolektiv A.M.180 - S láskou a rezistencí - FlashArt CZ/SK 49

2017, Peter Fabo: Nail Art, nakladatelství UMPRUM, Praha

2017, Kocour Pako, Práce: galerie Sam83, 1996-2016, Culture 83, Česká Bříza

2015, Horror Vacui Josefa Váchala, Artalk.cz

2015, Generace černé díry, Artalk.cz

rezidenční pobyty:

rezidence v galerii G99, Dům umění města Brna, 2017

Umělec na chatě, Štefle, galerie Sam83, Chodská Lhota 2015

Aradekor, galerie Sam83, Kdyně 2015

Umělec na chatě, heARTbreaker, galerie Sam83, Česká Bříza 2014

ocenění:

2020, soutěžní výběr - Fascinace: exprmntl.cz, Mezinárodní festival dokumentárních filmů v Jihlavě

2018, oceněn za nejlepší konceptuální a intermediální dílo, FAMUFEST

2015, soutěžní výběr - EXIT 2015, Ústí nad Labem

projekt: O autorském tichu

koncept: František Fekete

typ: skupinová výstava

umělci a umělkyně: Radim Labuda, Jan Mlčoch, Michal
Pěchouček, Janka Vidová

místo konání: Galerie Akademie výtvarného umění v Praze

datum konání: srpen 2020

další: rozhovor s Radimem Labudou, Janem Mlčochem a
Michalem Pěchoučkem (click)

O autorském tichu, pohled do výstavy

Projekt O autorském tichu je kurátorskou skupinovou výstavou, jenž na několika případových studiích sleduje okolnosti odchodů z umělecké scény, vzdání se aktivní umělecké dráhy, či změny přístupu k tvorbě. Výstava vychází z promýšlení témat odmlčení se a vymanění se jako autorských gest a zkoumá jejich nuance. Jednotlivé artefakty prezentují etapy vývoje jednotlivých autorů a autorky a nabízejí výpověď o uměleckých a osobních motivacích, jenž je doprovázely. Teoreticky vychází z představy, že vymanění se může být nejenom samotnou formou autorství, ale také zajímavým momentem o uvažování nad otázkami týkající se tvorby a uměleckého provozu. Kde jsou hranice instituce umění? Co vlastně znamená tvořit? Výstava sleduje tyto otázky a snaží se nalézt odpovědi pátráním po příbězích autorů a autorky, kteří odmítli vlastní tvorbu, změnili její principy, nebo se vymanili z institucionálního provozu a učinili tak z důvodů, která se dají chápat jako autorská gesta. Je totiž důležité si uvědomit, že odchod odněkud je vždycky příchodem někam jinam.

Prostorově je výstava koncipována jako cesta. Prezentuje umělecká díla a dokumentární materiál a skládá se ze tří částí - před / bod zlomu / po. V prostřední části nalezneme osobní výpovědi o těchto bodech zlomu. Tři umělci a jedna umělkyně různých generací zde zjevují jejich různé roviny.

Každá z těchto čtyř osobností představuje jinou formu přechodu, jinou motivaci a jiné role přicházející po vymanění se s pozice umělce či aktéra v určitém kulturním poli, ať už zvolením si jiné formy tvořivosti, či jen dočasnou přestávkou. Umělců a umělekyní, kteří přestali tvořit z různých důvodů je však mnoho. Tuto kategorii nejspíš naplňují desítky neznámých kandidátů. Zde jde specificky o jinou skupinu - o ty, kteří se prosadili v určitém kontextu, byli aktivními aktéry, ale rozhodli se dále tyto úspěchy nerozvíjet - či najednou vystřídat pole své působnosti.

O umělcích a umělkyních, kteří odešli, se buď mluví dál, nebo postupně mizí z prostoru, jenž vymezuje instituce umění a její historie. I lidé, kteří se rozhodli odmlčet se, nebo tvořit bez ambic na institucionální úspěch, však stojí za objevení. Jejich příklady jsou důkazem toho, že umění stojící za průzkum vzniká i mimo institucionální svět umění. Dokonce ukazuje to, že pokud definici umění hledáme s vytrvalostí stále znovu, musíme se právě za hranice světa umění dívat s otevřenými očima.

Radim Labuda - Tři strážci (2016), objekty

Jan Mlčoch, Noclehárna (1980), happening

Radim Labuda - Umělec v postpraxi, probíhající life-art projekt

Janka Vidová - Remember (2008), digitální video

projekt: It Was Once My Universe

kurátoři: František Fekete a Thomas Beachdel

typ: samostatná výstava

umělkyně: Marie Tomanová

misto konání: galerie 35m2

čas konání: březen 2020

další: dokumentace výstavy (click), rozhovor s Františkem Fekete a Marií Tomanovou (click)

It Was Once My Universe, pohled do výstavy

Marie Tomanová se v určitém momentu svého života rozhodla odejít a stát se nomádem. Brzy zjistila, že s nomádstvím spojené vykořenění nelze chápat pouze v geografickém smyslu, ale především ve smyslu kulturním. Vykořenění však může být také vzletem, stejně jako odchod odněkud je vždycky příchodem někam jinam. A Marie začala nacházet vztah mezi sebou a novým kulturním kontextem. Hledání identity Marie nejprve zobrazovala skrze intimní autoportréty v americké krajině. Jakmile se nikoli našla, nýbrž znovu vynalezla, obrátila svůj pohled směrem ven, na newyorskou mládež profilující se v post-subkulturních a vzájemně se mísících sférách. Její mapování světa kolem sebe čočkou fotoaparátu je však dvojnásobným procesem a je tedy i pohybem dovnitř. Skrze sebe poznává svět, kterým se zároveň stává.

V určitém momentu svého života se Marie rozhodla vrátit se domů. Přivedla ji k tomu nejenom souvztažnost okolností, které jí to dovolily, ale také touha stát se opět domovem, najít ztracenou blízkost. V galerii 35m2 Marie Tomanová prezentuje cyklus fotografií reprezentující tento návrat deníkovou a spontánní formou. Dívající se na ně, poznáváme však už intuitivně, že tak jednoduché to není. Návrat k blízkosti musí být teprve vydobyt. Není to už návrat sám ani příchod, je to samotná nutnost domov znovu vynalézt. Fotografie, které Marie Tomanová předkládá, jsou důkazem toho, že život je neustále plný vykořenění. Už jen samotné vykořenění se z přítomného okamžiku slasti do nejisté budoucnosti. Život je neustálým pohybem vpřed, kdy nic se neopakuje. Právě fotografie

a obrazy obecně nám pomáhají překonávat tyto vykořenění se ze sebe sama do někoho jiného - ač je to jen další budoucí verze Já. Proto je obsahem druhého z prezentovaných videí Live Fot the Weather soubor fotografií vzniklých naopak před Mariiným odjezdem do USA. Mezi oběma videi je jistá kontinuita i propast. Je to tato dvojznačnost a paradox charakterizující pokus o pochopení lidského pohybu ve světě. Neustále musíme překračovat sami sebe, abychom se vůbec mohli někdy ve světě nalézt.

It Was Once My Universe, pohled do výstavy

It Was Once My Universe, pohled do výstavy

projekt: Visions of Inner Trembling

koncept: František Fekete

typ: kolektivní výstava

umělci a umělkyně: Josefína Klimentová, Vanda Kovaříková,
Ondřej Petrlík, Samuel Stano, Zdena Strobachová

místo konání: Galerie Akademie výtvarných umění v Praze

čas konání: prosinec 2019

další info: [videodokumentace výstavy \(click\)](#)

Vision of Inner Trembling, pohled do výstavy

Visions of Inner Trembling je skupinovou malířskou výstavou se záměrem vytýčit spojitou linii napříč výraznými autorskými rukopisy i generacemi. Spojitá linie této výstavy je však spíše nezjevným fenoménem, jakousi unikavou neviditelnou nití. Je jí překládání niternosti do povrchnosti. Povrchností se zde nemyslí pejorativně něco jako plytkost uvažování, nýbrž samotný povrch malby - plošné vyjádření malířských výrazových prostředků. Jak se ale takto může zjevit niternost, než výhradně subjektivním a navíc velice okamžikovým způsobem? I přes tento problematický bod hledání podniklo svou cestu a k shromáždění obrazů došlo. Kde nestačilo odůvodnění, musela si nakonec vystačit čirá fascinace a radost intuice.

Záměrem tedy bylo shromáždit obrazy, jenž převádí niterné a introspektivní pocity, nálady a reflexe a nachází pro ně různé formy vyjádření. Naše prožívání niternosti a přítomnosti je často nesdělitelné, jelikož se nám samým zjevuje v záchvěvech vědomí v neutuchající proměnlivosti, často jako syntéza pojmů, emocí a komplexních vztahů s prostředím. Pátrání po niternosti je tak pátráním po nevyslovitelném, co se však skrze obrazy samo zjevuje, může nás oslovit a zpátky se do nás prolnout.

Ono nesdělitelné zjevování všichni autoři a autorky zastoupeni na výstavě chápou a zpracovávají jinak a vedou je k tomu odlišné interpretace lidského bytí ve světě - materialistické i duchovní. Nejde však o to tyto fenomény popsat či je hodnotit. Jde o proces hledání něčeho vždy přítomného a přesto neustále unikajícího. V umění to může znamenat sledování samotného pnutí k tvorbě, motivace zachycovat tyto energie a překládat je do smyslové skutečnosti. Existuje cosi jako fenomén tvořivosti, jenž neznatelně pulzuje a dýchá skrze všechny oslovené a oslovující a rámcuje tak odlišné individuální přístupy?

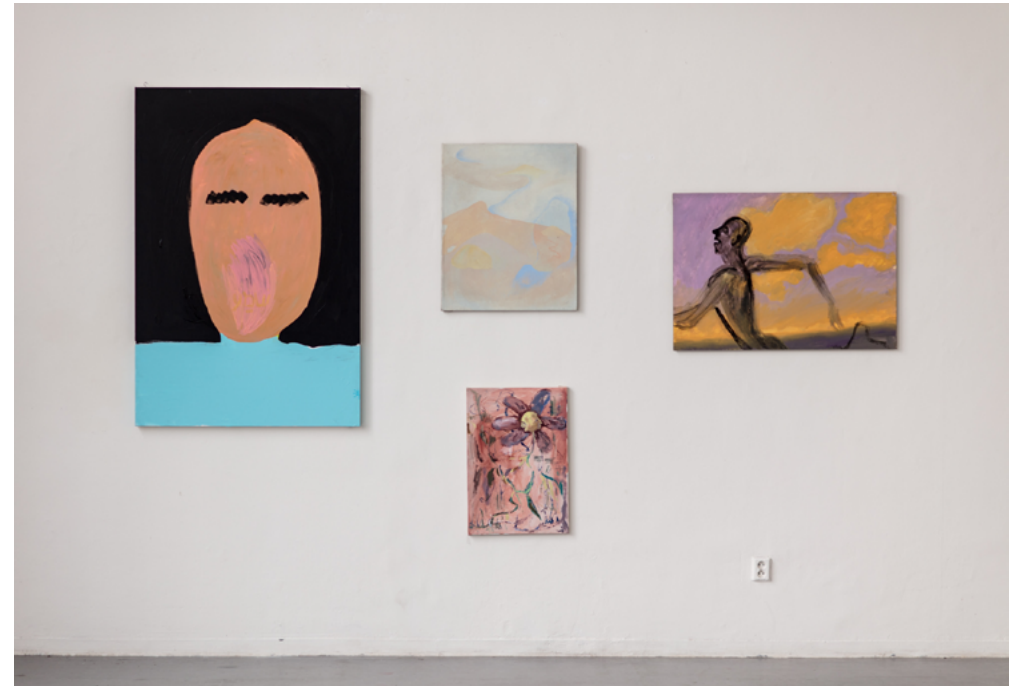

zleva doprava: Zdena Strobachová - Bez názvu (nedatováno)

Vanda Kovaříková - Mezi psem a vlkem (2019)

Ondřej Petrlík - Bez názvu (autoportrét) (2019)

Zdena Strobachová - Bez názvu (nedatováno)

zleva doprava: Josefína Klimentová - Shma Jisrael (2019)

Vanda Kovaříková - Poušť (2017)

Samuel Stano - Bez názvu (2019)

Zdena Strobachová - Bez názvu (nedatováno)

zleva doprava: Samuel Stano - Bez názvu (2019)

Josefína Klimentová - Shabbat (2019)

projekt: Všekazi

kurátor: František Fekete

typ: samostatná výstava

umělci: David Střeleček & Šimon Levitner

místo konání: galerie 35m2

čas konání: prosinec 2019 - leden 2020

další: dokumentace výstavy (click)

Jak vypadá vnitřek šnečí ulity?

Výstava Davida Střelečka a Šimona Levitnera je naplněním jejich tvůrčích východisek v médiu prostorové instalace. Navazuje na hudební kompilaci a video No one Is an Island, vyprávěním o nutnosti změny našeho vztahu k bezprostřední živé blízkosti, mluvící jazykem poetické fantazie a přesto pulzující environmentální úzkostí z úhlu pohledu, kde se prolíná nelidské a imaginární. Také výstava objímá téma ekologie a hledání změny a naděje. Je rafinovanou zprávou světa tam venku, vzkazem v láhvi odneseným vlnami moře. Zpráva se však zároveň spirálovitě vine sama do sebe a uprostřed se nachází stěžejní důraz na komunitu, komunikaci a důležitost tvořivé souvztažnosti individualit. Je vnitřkem šnečí ulity. Když se šnek stáhne do sebe, je jeho forma svou vlastní podstatou. Tak i tato výstava je současně povrchem i niterností. Středobodem děl je samotný proces jejich vytváření, odrazy myšlenek a forem jednotlivých členů kolektivu v zrcadlovém systému šnekovy ulity. A paprskovitý záblesk se následně dostává ven, zatímco šnek medituje.

Divák se ocitá v prostorovém příběhu dělícího se na tři pomyslné uzly, jehož se sám stává aktérem. Podlaha průchodu mezi místnostmi funguje jako architektura znejištění. Musíme se stát obezřetnějšími, odložit uspěchanost a vlastním pohybem ohmatat a poddat se prostředí, na které nejsme zvyklí. Je

to rýhovaný povrch, umožňující zakopnutí a vyžadující opatrný nášlap, citlivou interakci mezi rozhraními boty a podlahy. Většina povrchů se dnes vyhlazuje, což skýtá efektivní pohyb, není však kde se na něm skrýt a nakonec se stává pastí nemožnosti zastavení. Hladké bude vždy pohodlnější, ale také vystavené větší možnosti kontroly. Hladké je jednotné, viditelné, a geometrizující, zatímco rýhované je fragmentarizované, ukrývající a organické.

Skrze rýhovaný prostor se dostáváme k Hmyzímu domu, který je spíše happeningovou výzvou pro diváka: postav hmyzí dům. Autoři nám k tomu poskytují návod a v určitém lomu existence se divák proměňuje na stavitele hmyzích domků. Na konci cesty je troll, fantazijní postava obvykle tupá a nemotorná. Charakter, jenž se chvástá svou vlastní silou až do doby, kdy se omráčí vlastním kyjem. Ten jako nástroj tupé síly je podobně jako například nůž, bagr či ropný vrt technologická extenze lidského těla, která umožňuje prostupovat objekty, aniž by brala ohled na vnitřní integritu povrchu a niternosti materiálů, kterými proniká.

Práce Střelečka a Levitnera mají nejčastěji podobu metaforických či skutečných průhledů do vizí jiných světů, či našeho vlastního s prvky augmentované reality. Vstupem na výstavu procházíme jedním z takových průhledů. Ocitáme se v prostorové bajce o znejištění, uvědomnění si sebe skrze jiné a nakonec katarzi. Zjišťujeme, že okno jinam se stává pokřiveným zrcadlem, že otevíráním průhledů ven zároveň otevíráme průhledy sami do sebe. A jelikož vcházíme do prostoru, který se otevírá dále a to nekonečně mnoha způsoby, nejsme nikdy před ani za, nýbrž mezi.

Všekazi, pohled do výstavy

Všekazi, pohled do výstavy

projekt: Vyňato ze smutné pomíjivosti

kurátor: František Fekete

typ: kolektivní výstava

umělec a umělkyně: Stanislava Karbušická, Jiří Pitrmuc, Ivana Zochová

místo konání: galerie Akademie výtvarných umění v Praze

čas konání: listopad 2019

další info: videodokumentace výstavy (click)

Vyňato ze smutné pomíjivosti, pohled do výstavy

Vyňato ze smutné pomíjivosti je společným projektem Stanislavy Karbušické, Jiřího Pitrmuce a Ivany Zochové. Kromě faktu, že všichni tři prošli v různých časech ateliérem Performance Jiřího Kovandy, spojil je také zájem o fenomény vědomí, tělesnosti a jejich prožívání ve vztahu k materialitě a jejího zjevování. Přístup všech tří charakterizuje citlivost, často ostýchavě náznaková, aby ponechala dostatek prostoru divákovi. Nevyprávějí příběhy, nýbrž modelují objekty a dočasná gesta pro možné asociace. Výstava je tedy nejenom něco existujícího, ale také otevírajícího se. Konstelace předmětů v prostoru dále promítají cosi před sebe, kde stojí divák se svým vědomím a vtahuje to ono do vlastní sítě významů. Galerie se stává modelem bludiště bez určeného začátku a konce.

Pro naše autory je důležitá práce s běžnými materiály a jejich přetvářením v nové světy. Za tím je přesvědčení, že naše každodennost nás může vést nejenom k hloubavosti vnímání, ale také k hloubce prožívání. Autoři od začátku rezignují na časté očekávání působit vážně. Váženost vážnosti přestává být měřítkem hloubky, je svou tíhou nesena k zemi a vede tak k povrchnosti. Naopak zde je vyzýván vtip a vyzývána odlehčenost jako prostředky k vrstevnatějšímu zážitku. Předmětný svět vyjevuje svoji imaginaci až v okamžiku, kdy se odlehčíme formou mentální hry. Paradoxně nám proto umění v určitém okamžiku může přinést schopnost vidět ono jiné, hravé a vznikavé nejenom v galeriích, ale i tam venku.

Umělci jsou zde v roli architektů, sochařů, loutkařů, kejklířů, kreslířů a klíčníků. Kolektivně a intuitivně budují environment, kde se jednotlivá díla prolínají a vyměňují si zádumčivé pohledy za našimi zády. Klobouk se stává kouzelnou věží, cigarety jsou jaksi unavené životem a antické sloupy otevírají brány měkkému snění. I když je pro autory společná tendence k subjektivismu, introspekci a obratu k fantazii, spíše než k obvyklé melancholii jsou vedeni k nevinnému pohledu na svět vracejícímu se k dětskosti po stopách dospělých. Všichni tři pracují s personifikací neživého jako volné ilustrace animismu. Objekty mají duši samosebou a taky ruce s lokty podzimního listí. To celé je hravá scéna obydlená imaginárními stvořeními, živými částechkami prachu hromadících se na jevišti galerie a po nocích ožívajících při tanci v tajných rituálech.

Vyňato ze smutné pomíjivosti, pohled do výstavy

Vyňato ze smutné pomíjivosti, pohled do výstavy

Vyřato ze smutné pomíjivosti, pohled do výstavy

projekt: Don't Panic

kurátor: František Fekete

typ: samostatná výstava

umělkyně: Olga Krykun

místo konání: galerie UMPRUM v Praze

čas konání: duben - červen 2019

další info: [Olga Krykun's video \(click\)](#), [dokumentace výstavy \(click\)](#)

Don't Panic začíná stejnou otázkou, jaká se při sledování videí Olgy Krykun vyjevuje vždy. S jakým úmyslem se sešla tahle podivínská parta lidí a předmětů a co znamená jejich interakce? Tajemství bizarnosti, které se v autorčině stylu ukrývá, nás v Don't Panic vede k postupnému odhalení – jak jinak, sešli se k mejdanu.

Mejdan – čarodějnický sabat – a nakonec snad i bytová spekulace Airbnb vyjevuje kolektivně sdílenou neurózu z akcelerace světa unikající do světa trhavých pohybů a absurdních rituálů. Nechme se vést kocourem Behemotem.

Don't Panic vykresluje určitou atmosféru, která nám může přijít povědomá – moment, kdy se kulisy stávají aktérem, patos upřímností, mechanické figury emocionálními postavami. Bizarnost zde funguje jako maska pro ukrytí něčeho temnějšího; anebo v horším případě vůbec ničeho. Figury oslavují. Není však jasné, zda příchod utopie, dystopie či nicoty. Počáteční napjatá atmosféra si v jistém okamžiku vydechne a to, co mělo ambice být béčkovým hororem, se proměňuje v exaltovaný tanec. Později proběhne nejasný rituál končící kouzlením s mapou Paříže. Vypadá to, že protagonisté si vybírají další místo k mejdanu. Raveři a kouzelníci možná, nejsou to ale nakonec spekulanti Airbnb křtící čerstvou investici?

Autorčino nové video je rozbíhavou audiovizuální fantazií. Nechce být příběhem ani ponaučením. Krykun používá neherce a režijní improvizaci a její videa spíše než film připomínají záznam akce zčásti inscenované, zčásti improvizované.

Kamera sama se stává postavou proplétající se posledními okamžiky přítomnosti. Aktéři nehrají sami sebe, ale nehrají ani někoho jiného. Dá se říci, že hrají něco ze sebe a toto dovádějí k hraniční poloze. V přehnané stylizaci tak můžeme najít i stopy autentického projevu zůstávajícího většinou v temnějších záhybech lidské identity. Není tak tato přehnaná stylizace pokusem o únik či úkryt? Je to únik z nedostatku či dostatku, z přehlcení či nudy? Je to únik před úzkostným faktem, že skutečnost možná nikdy neexistovala, neexistuje, anebo přinejmenším brzy existovat nebude?

Olga Krykun přejímá estetiku videoklipů, v nichž už nejde tolik o narativní kontinuitu, nýbrž spíše o nervózní těkavost random záběrů točících se chaoticky kolem několika aktérů. Figury i střih sebou rytmicky šubou a vykazují symptomy těkavosti, neukotvenosti a frenetické unikavosti. Designové objekty a oblečení vyskytující se ve videu se pak objevují i v samotné instalaci. Filmové rekvizity a jejich osud je srovnatelný s jejich slávou ve fikčním světě, jehož jsou součástí. Prsten, který měl herec Elijah Wood na prstě při natáčení filmu Pán prstenů tak mezi sběrateli vyvolává stejnou touhu a chtivost jako milášek z Tolkienova díla. Zvířecí klece, ve kterých jsou objekty instalovány, jsou tak postironickým komentářem ohledně vzácnosti předmětů cenných, chráněných, avšak nakonec i vězněných. Konec konců, bizarnost a memetický potenciál mainstreamového světa celebrit jsou dlouhodobou inspirací autorčiny tvorby.

#dadaism #stupidity #humor #fun #mutation #imitation #leadingimprovisation #acting #roleplay #connection #destruction #metaphor #arttherapy #exorcism #ritual #process #storytelling #desingofthenewreality #manipulation #relationship #collaboration #representation

Don't Panic, pohled do výstavy

Don't Panic, pohled do výstavy

Don't Panic, pohled do výstavy

projekt: New Aliens: Agency

kurátor: František Fekete

typ: kolektivní výstava

umělci a umělkyně: New Aliens

místo konání: galerie 35m2

čas konání: červenec - srpen 2019

další info: dokumentace výstavy (click), rozhovor s Františkem Fekete a Jakubem Ra (click)

New Aliens vznikají v roce 2017 jako agentura s trendsettingovou a modelingovou částí. Zároveň fungují jako umělecký performativní kolektiv. Myšlenky, ze kterých vychází, však u zakladatelů Jakuba Ra, Moniny Nevrlé a Petera Susana Šagáta zrají delší dobu. Je to především myšlenka redefinice měřítek krásy. Individuální krásu chápou jako osobní volbu, pojem krásy poté jako součet těchto individualit dávající dohromady její diverzitu. Toto sčítání, možná lépe pojmenováno jako rozrůstání, lze nejlépe pozorovat na samotném portfolio modelingové agentury. Najdeme tu květnatou mozaiku nejrůznějších lidských typů at' už jde o barvu kůže, gender, sexuální orientaci, či například lidi s aleopecií. Myšlenka diverzity je nakonec spojená i s odmítnutím výhradné orientace na lidský druh - non-model Karel, šnek druhu Achatina už byl obsazen v několika kampaních a uvidíte ho v samotné výstavě. Ale nejde pouze o vnější znaky. Každý non-model se vyznačuje originalitou plynoucí zejména z objemu vlastních myšlenek, názorů a projevů.

New Aliens přijímají myšlenku, že mezi sebevyjádřením v podobě promluvy, činů, oblékání, životních návyků a uměním, jak ho běžně chápeme, nestojí žádný rozdíl. A nejde zde pouze o designování života, jedná se ku příkladu i o samotné vytržení aktu oblékání a povýšení ho na umělecký akt. V jistém úhlu uvažování zde vlastně prosvítají myšlenky hnutí Fluxus - každodenní život se stává uměleckým aktem, pokud ho za takový považujeme.

Jeden z členů kolektivu má na prstech vytetované slovo kalokagathia, pojem vycházející z antiky znamenající ideál harmonie mezi vnější a vnitřní krásou.

Kalokagathia pocházející z řecké antické filosofie ještě nezná křesťanský dualismus, kde se tělesnost a duše přísně oddělují, přičemž tělesnost je pozemská, nízká a zlá, kdežto duše je nebeská, věčná a dobrá. Přesvědčení o vzájemném provázání vnější a vnitřní krásy je jednou ze stěžejních myšlenek při formování aktivit agentury.

New Aliens jsou přesvědčeni, že tělo a jeho projevy, vycházející z myšlenkových a emocionálních reflexí jsou v současnosti nejvhodnějším uměleckým médiem. Autorství pro ně už neznamena vymýšlet originální výrazové prostředky, nýbrž používat a přetvářet sebe sama v duchu vlastního vnímání okolního světa. Já už není něco statického, nýbrž něco neustále se proměňujícího v reakci na globální kulturu. Já je neustálé vynalézání sebe sama. Toto vynalézání je dnes nutností, jen tak lze odpovídajícím způsobem reagovat na svět, kde už neexistují trvalé kategorie tradičních pojmů.

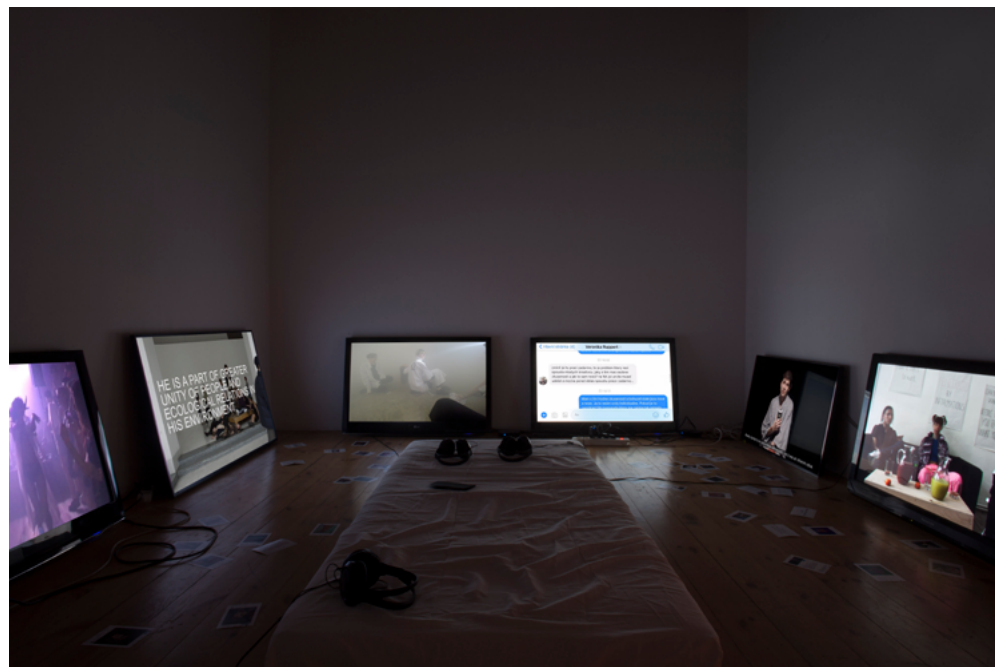
Tradice převléknutá za přirozenost je ve skutečnosti snahou institucí vytvářet pevné definice normativity. Tuto normativitu nám vnucuje stát, rodina, škola a velká část popkulturního světa. New Aliens zpochybňují tuto univerzalitu nárokuje si normativitu. Naopak je zde kladen důraz na jinakost, emancipaci jiného skrze odcizení od druhého. Normalita neexistuje, existují jen jinakosti, avšak ty jsou manifestovány vždy bez zpochybňování těch druhých. Dalším důležitým aspektem je princip kolektivity. Mohlo by se zdát, že individualita a kolektivita jsou protichůdné pojmy. U New Aliens to však neplatí. Individuality zde bují jako součást kolektivu.

New Aliens vystupují jako kolektiv, avšak intenzita tohoto kolektivu plyne ze silných individualit, jejichž podoby jsou dány vzájemnou formovatelností všech částí. New Aliens Agency je zastřešující platformou mísících se energií, její jednota je dána proměnlivostí obrysů jednotlivců měnících se v závislosti na čase a prostředí.

Všechny tyto myšlenky jsou aktivizovány v performancích, fungujících ve většině případů jako organické proplétání těl a gest v umělém environmentu zahrnující čtení manifestů, projekce, či hudbu. Tělo je manifestováno s dalšími vrstvami tvořící jeho přirozené projevy i technologicko-estetické extenze - slovo, křik, tanec, zpěv, oblečení, make-up, tetování, piercing, cokoliv. Choreografií se stává catwalk individuality: jsem teď, tady a svým vlastním způsobem.

New Aliens: Agency, pohled do výstavy

New Aliens: Agency, pohled do výstavy

projekt: Emotional Twist

kurátor: František Fekete

typ: kolektivní výstava

umělci: studenti a studentky Centra audiovizuálních studií FAMU

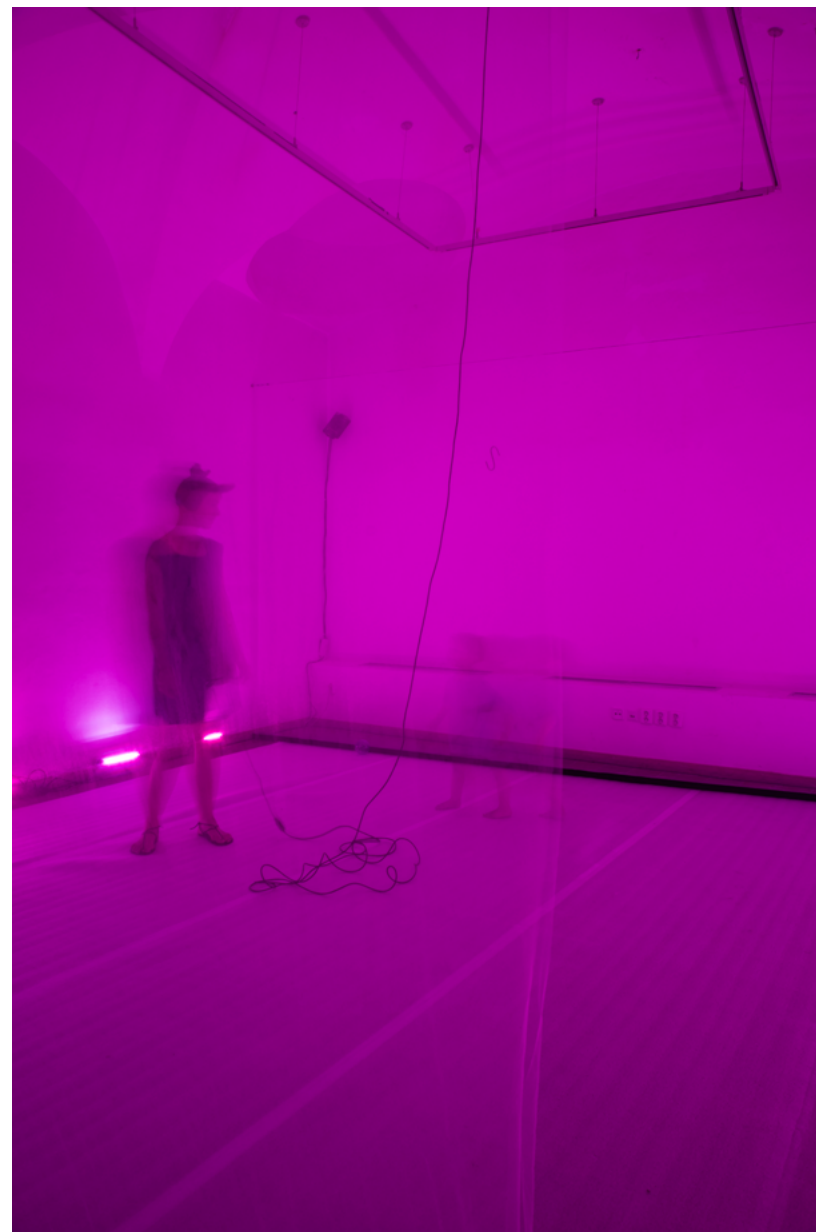
místo konání: galerie Akademie múzických umění

čas konání: červen - červenec 2019

další info: dokumentace výstavy (click)

Alexandra Sihelská - Mediální volba (2019), instalace

Alexandra Cihanská Machová - Žalmy (2019), zvuková instalace

Tereza Chudáčková - Stan (2019), interaktivní instalace

Daniel Burda - Opalcoin (2019), instalace a virtuální projekt

projekt: [indistinct chatter / distant siren wailing]

kurátor: František Fekete

typ: samostatná výstava

umělec: Šimon Kadlčák

místo konání: galerie 35m2

čas konání: únor - březen 2019

další info: dokumentace výstavy (click)

Malby Šimona Kadlčáka na výstavě [indistinct chatter / distant siren wailing] vědomě apropriují a volně nakládají s vizuálními znaky spojenými s psychedelickou a rave subkulturou. Zprostředkovávají zážitek, který je specifický, ale pro toho, kdo zažil doteky zmíněných subkultur, univerzální. Tvary a motivy v autorových malbách se proto nemusí pouze vidět, můžou se i znovu-prožít. Ztělesňují zkušenost rozpouštění se, větvení se v prostoru a splynutí s okolím, až zanikají hranice mezi Já a světem. Kromě lidsko-vegetativních metamorfóz se zde objevuje také motiv chameleona. Toho lze interpretovat právě jako nositele schopnosti brát na sebe různé podoby. V kontextu acid/rave subkultury odkazuje jak na ravery tancem spojené do kolektivního těla, kde se jednotlivci ztrácí ve struktuře většího celku, tak na změnu vnitřního prožívání ve vztahu sebe a okolí. Změna vědomí není vyvolaná za účelem skrytí, spíše naopak k empatickému cítění vůči kolektivu a naladění se na společné vibrace.

Šimon Kadlčák se odráží od žánrového spektra psychedelie, ale s jeho vizuálními znaky nakládá koncepčně a citlivě. Nejsou to totiž pouhé figurativní motivy organicky se rozpouštějící, ale také samotné provedení a povrch malby. Tady Kadlčák zkoumá médium malířství, když se skrze povrchové struktury a reliéfní vzezření pláten obrací k jeho vlastním výrazovým prostředkům. Jakmile totiž pohlédneme pod první plán maleb, najdeme barvy a struktury jak se mísí a prolínají v komplexním abstraktním pozadí. V druhém plánu tak barevné skvrny činí to stejné, co figurativní a organické entity v plánu prvním - rozpouštějí

svoje vzájemné hranice a stávají se Jedním.

...

Obrazy jsou silně intoxikující podobně jako návykové látky. Určité emoce a prožitky se do nás vtiskují v tvarech, vypalují obrysy nejenom na sítnici, ale i do vědomí a podvědomí. Vědomí si tyto útržky představ ukládá na pozdější dobu, zapomíná je, ale neztrácí. Když se pak znovu setkáme s letmo zahlédnutým či lehce zapomenutým, vyjeví se nám nejenom obraz, ale také emocionální kontext situace samotné.

Fascinace je myšlenkou v prenatálním stavu, nenarozeným - nevysloveným fragmentem mnohosti. Je to jakési před, před-stav(a). Fascinace zůstává viset v latentním meziprostoru, je to určitý odstín světla, který halí vše okolní do specifické atmosféry, ale jakožto zdroj zůstává skrytý. Fascinace je sebepotvrzením skrze schopnost vidět sebe sama v někom jiném - imagovat. Nejedná se o sféru bytí, ale mámení. To ovšem neznamena, že je méně reálnou nežli myšlení. Možná je naopak myšlení prenatálním stavem fascinace. Záleží na našem přístupu. Všechnu moc imaginaci?

Imaginace je schopnost člověka vyvolávat v mysli představy, či obrazy vázané k prožitému. Co když jsme ovšem schopni vyvolávat v mysli představy spojené se zážitky někoho jiného? Nemusíme nutně mluvit o telepatii. Stačí přemýšlet o obrazech a způsobech, jakým předávají pomocí tvarů zkušenosti, které překračují rámec osobního. Nezřídka se nám stává, že se v obrazech shlédneme, najdeme, doplníme.

Když jsem poprvé viděl kresebné skici k malbám Šimona Kadlčáka na této výstavě, měl jsem neodbytný pocit, že jsem již podobné tvary prožil. Zatímco se někde v minulosti naplňovala moje osobní zkušenost, kdesi v budoucnosti ji někdo jiný kreslil. Jako by obrazy byly prostředky synchronicity...

[indistinct chatter / distant siren wailing], pohled do výstavy

[indistinct chatter / distant siren wailing], pohled do výstavy

projekt: další výstavy v galerii 35m2

kurátor: František Fekete

typ: samostatné výstavy

umělci a umělkyně: Nik Timková, Namor Ynrobyv, Max Dvořák,
Johana Novotná, David Krňanský & Julius Reichel, Lea Petříková,
Richard Nikl, Martin Lukáč

místo konání: galerie 35m2

čas konání: 2016 - 2018

Nik Timková - From Dead to Worse (prosinec 2018 - leden 2019)

kurátorský text a dokumentace výstavy (click)

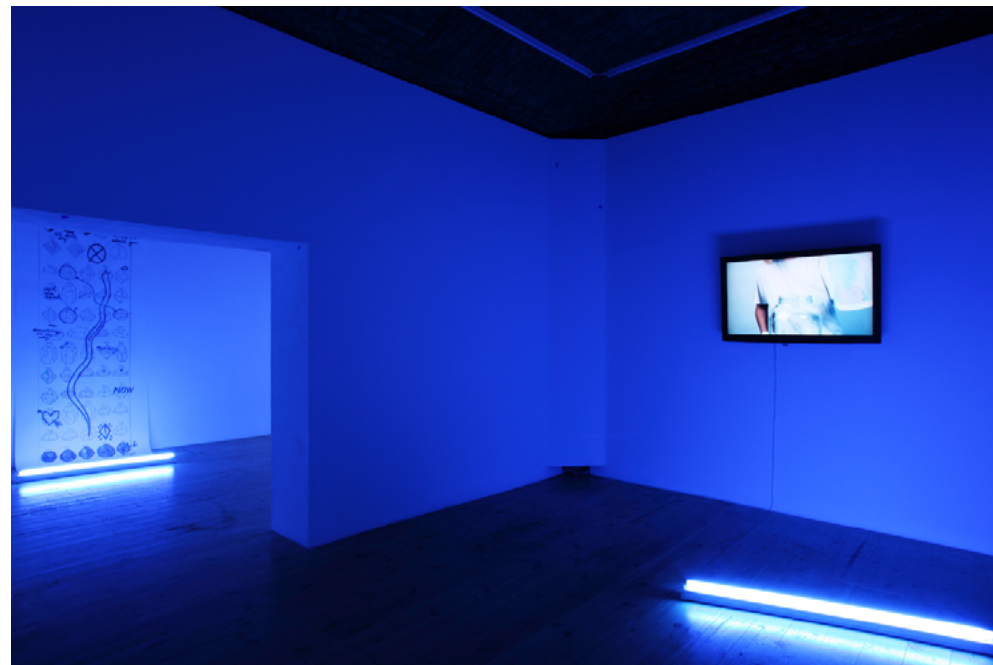
Namor Ynrobyv - (EZO-ZERO-ZEN) (listopad - prosinec 2018)

kurátorský text a dokumentace výstavy (click)

Max Dvořák - Shisha Lounge Exclusive (červen 2018)

[kurátorský text a dokumentace výstavy \(click\)](#)

Johana Novotná - When she came, she was an hour late and
already crystallized (červen - červenec 2017)

[kurátorský text a dokumentace výstavy \(click\)](#)

David Krňanský & Julius Reichel - Duck Rabbit Industry Never
Stop 3 (březen - duben 2017)

[kurátorský text a dokumentace výstavy \(click\)](#)

Lea Petříková - Čím méně se dívám tím více vidím (únor - březen
2017)

[kurátorský text a dokumentace výstavy \(click\)](#)

Richard Nikl - NIKL (listopad 2016 - leden 2017)

[kurátorský text a dokumentace výstavy \(click\)](#)

Martin Lukáč - No Love All Hate (duben 2016)

[kurátorský text a dokumentace výstavy \(click\)](#)

projekt: Nail Art

text: František Fekete

typ: kniha

umělec: Peter Fabo

vydáno: nakladatelství UMPRUM v Praze

čas vydání: 2017

další info: pdf kniha (click)

Loupala hrách a myslela na moře

Když začne hořet začátek, bude i konec sežehnut v divokých plamenech.

Bylo by pošetilé psát o tom, co je zjevné. Co je zjevné, je však i mlhavé. Obrazy lze popisovat, ale padá na nás únava, ještě než se do toho pořádně pustíme. A přesto, deskripce může být poezií a poezie může být deskripcí. Neznámé ruce v tomto okamžiku drží knihu a ona je světem. Vesmírem z barevných zrnek. Pokud bychom zůstali pošetilými, dali bychom této knize účel evokovat a asociovat. Svět barev, svět rodinný, svět městský, variace všech světů tam venku a nás. My a svět, nic menšího není v sázce. Možná ovšem cítíte stejně jako já, že dnes už se nemusíme obhájit před světem tam venku, ale sami před sebou, nebo lépe před současným člověkem, který je v každém z nás. Ten paprsky zároveň pohlcuje i odráží, není černým, ani bílým, je živlem. Rád se skrývá i vystavuje na odiv. V knize se mísí a střetávají jeho odstíny. Jsou to vztahy člověka ke světu, ale zároveň vztahy světa k člověku. Nezáleží na tom, z jakého úhlu se na to díváme, neboť stěžejní je mnohopohledovost, jakási subverzivní a nenápadná rozpolcenost. Nevím, kdo jsem, ale vím, když jsem deformován, četl jsem. Nezbývá než souhlasit. Pravdou je vše a co pravdou není, pravdou bude, nebo bylo. Dnes ráno jsem viděl na zdi nápis No future. Ano, začátek konce je na dohled, ale zároveň cítíme velké množství energie, které šustí stránkami této knihy. Neustále, vybíjení a dobíjení je ona zacyklená

magie, která jako mechanický strojek otáčí stránkami; a vytváří jejich obsah. V každém obraze se můžeme skrýt, v každém obraze se můžeme zjevit. Vlastnit znamená rozevřít a proniknout. Stáváme se obrazy více než kdy dřív. Obraz je ruka, které chceme podat ruku, zašedlá, třpytivá. Není vlastně příznačné, že dříve obrazy ilustrovaly texty a dnes texty ilustrují obrazy? Loupala hrách a přitom myslela na moře.

Živote, pavučino nenápadného odporu, rozvlíni tě pavouk, který tiše leze v rohu mého pokoje.

Pokud bychom zůstali pošetilými, dali bychom této knize za cíl proměnit prázdnotu v přítomnost a přítomnost ve fascinaci. Taková fascinace minulostí je dobrou skrýš pro přečkání nudné a šedé přítomnosti. Vzpomněl jsem si na jedno léto na Žižkově, pach chcanek a posprejované zdi, krácel jsem zaprášenými a horkými ulicemi a ohrnoval nos. Z té vzpomínky teče pot a je rozpálená doběla. Když jsem se v tom sladkém bezčasném s nelibou zvědavostí díval do výloh nehtových studií, nevěděl jsem, že tohle je absolutno. Aspoň při pohledu zpátky. Ale lze se dívat jinak než zpátky? Když se nám začne stýskat po prázdnotě, začneme snít, a když sníme, sníme o bezčasném. Kniha, kterou drží neznámé ruce, je bezčasím, protože nevíme, kde končí minulost a začíná přítomnost. Vlastně vše, čas a my v něm, se stává nejistou a pomíjivou entitou. Dokonalý chaos, řekla mi jednou dívka a usmála se. Bylo to temné období, fotil jsem často mrtvé holuby. Mé oči k nim byly přitahovány jako magnety. Když holubi létají nad městem, vidí, že lidé nevědomky vytvářejí krásné a podivuhodné obrazy. Pak se stanou mučedníky rozpálených žižkovských asfaltů, na kterých jsem hledal neexistující stín. Štěstí za zvuku vteřin, smutek za vizí let. Intenzivně slyšíme pulz městského folklóru. Ve vzduchu je cítit melancholie: souhvězdí pohozených stromků. Už od třinácti vím, že po Vánocích skončí v malešické spalovně, i když někdo tvrdí, že je dostanou zvířátka v zoo.

Padaly drobné vzpomínky, chladily mě na tvářích.

Je zvláštní, jaké vlastnosti vzpomínky dostávají. Tvář jedné dívky si už dlouho nemohu vybavit, vzpomínka se ale nemůže zbavit tmavomodré a zrnité platiny. Přinejmenším její obraz. Podivné také bývá, když se nám některé pocity pojí s konkrétními místy, se kterými zdánlivě nesouvisí. A tak jsme navždy spojeni s jednou ulicí na Letné, kterou si přesně vybavuji, nejsem však schopen ji i přes opakované pokusy ve městě nalézt. Hranice paměti a imaginace je fatou morgánou. Obrazotvornost je sirénou, láká nás a mate, abstrahuje, rozpolcuje, kombinuje. Jejím časem nikdy není čas spojitý, ale čas fragmentární. Jsou to drobné přítomnosti, záhyby imaginace, vzdušné zámky. V nich je uchována přítomnost, která nás přežije. Každý den chodím kolem jednoho domu a pořád nevím, jaký pocit ve mně vyvolává. Moje chůze je vyměřena rytmem a tempem kroků, které jsou specifické. Říká se, že nikdo na světě nemá stejný styl chůze. Je to delikátní vyvážení drobných rysů, jež se obtiskuje v krocích, které sice neumíme popsat, ale rozpoznáme tím jednoho člověka od druhého. Knihou listuje také každý jiným způsobem. Dopředu, dozadu, zběžným i pečlivým způsobem. Dá se číst i tak, že ji nikdy neotevřeme. Kniha, kterou drží neznámé ruce, je soubor skulin k unikání. Je manifestem přítomnosti, která neexistuje. Nežijeme totiž v přítomnosti, nežijeme ani v přítomnostech, přítomnosti žijí nás. Jsme prázdné nádoby, říká opilá dívka. Co je nám blízké, může být bližší, nebo nemusí být vůbec. Pošetilým cílem je živelná rozpolcenost. Jednoho dne jsem v knize zahlédl dívku s obličejem sfingy. Usmála se a zmizela. Zůstává sladký pocit zoufalství, pokaždé, když si vzpomenu na její přelud. Nejchutnější ovoce je to nepředstavitelné.

Co je pichlavé, to se rádo mívá.

Cesta je potem, odtékajícím vodopádem. Šťavnatým ovocem podléhajícím hnití. Neustálá jízda vstříc slunci, ukrytému v jediném hrášku. V řízení je cosi erotického. Ruka na řadicí páce se přesouvá na žlutou sukni. Byl jenom kovbojem v igelitovém pytli, ale jel se sluncem o závod a neprohrával. Sukně je žlutým květinovým polem s horkým středem, únavné a živočišné horko. Usedá

sem moucha a tře si přední nohy o sebe. Létá z planety na planetu. Zpočátku dobrodružství, pak nuda. Motor vrčí jako zvíře, které se dožije úsvitu nového světa, temného snu středověkých mnichů. Zastavil u zašedlého billboardu s kaktusy. Vzduch se skoro nepostižitelně zachvěl, míhaly se šustivé zvuky. Je slyšet začátek konce, pomyslel si. Podíval se do lůna žluté barvy. Horko a rozkoš, a najednou záplava bareva třpytivého blaha. Žlutá olizuje tvá chodidla a příjemně to pálí. Nadechuješ se nekonečně suchého pouštního vzduchu a nosem ti proudí mořská voda, slané štěstí se šíří nervy a cévami, tvá první vzpomínka. Rozhrnuješ blankytně modrý závoj, zpoza něhož na tebe šmátrá zašedlá ruka s hořící zápalkou. Pulzující červeno-zelená barva, vyprahlá krajina vydlážděná asfaltem, jako když jsi chodil meditovat do umaštěných kasin. Obloha mění barvu jako kaleidoskop, cyan, magenta, yellow. Padají červené slzy, opíjejí tě nasládlou vůní. Zelené kaktusy, ironické a přeživší, ty totemy asketismu se posmívají tvé vrávoravosti. Květy vyplavují lepkavou mizu stékající po stránkách knihy a tvých rukou, které ji drží. Jsou zde všechny múzy, ze všech stran a ze všech stránek. Začátek se spojuje s koncem, vzniká světelný kruh, otáčející se kolem tvé hlavy jako svatozář. Máš zavřené oči, ale vidíš vše. Nevidět je nemožné.

Nail art náhled knihy

Nail art náhled knihy